

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiã Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

XVI. Gratiam facere, vt homo sit Templum Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

CONSIDERATIO XVI. 113

Alibilissimus; quia penetrat omnes partes hominis, eique se per amorem agglutinat, firmissimèque adhæret: est Sapidissimus; quia *spiritus eius super mel dulcis, & hereditas eius super mel & favum. Eccles. 24.* est denique cibus & potus nobilissimi succi & spiritus. Iam quid dicemus de vestimentis salutis, quibus filios suos Deus exornat? quid de præclarissimo magistro, cui dat institutos; ipso Spiritu Sancto? quid de artibus regijs, ad quas illos exercet?

CONSIDERATIO XVI.

*Gratiam facere, ut homo sit
Templum Dei.*

I. **M**embra vestra templum sunt Spiritus Sancti, qui in vobis est. I. Cor. 6. Constans est SS. Patrum atque Doctorum sententia, cum Gratia Spiritum Sanctum inhabitare animas iustas; ut liberè non solùm dono creato, sed etiam ipsa personâ Divinâ fruatur; & hanc esse vim Gratia, ut illas ad
eius

eius possessionem disponat: vnde etiam
Pignus Spiritus appellatur 2. Cor. 1. Qua-
 re si Spiritus Sanctus, quod fieri nequit,
 per diuinitatem & immensitatem suam
 non esset vbiq̄ue, tamen vi Gratiaē inci-
 peret esse in iustis: & ita quidem, vt ipsi
 tribuantur actiones eorum. *Non enim*
vos estis, qui loquimini, sed Spiritus Patris
uestri, qui loquitur in vobis. Matth. 10.
qui operatur in vobis. 1. Thess. 2.

Quænam hæc, obsecro, tanta vis Gra-
 tia, quæ infinitum Bonum, Consolato-
 rem & Glorificatorem Sanctoꝝ secum
 adducit? quæ doni creati præstantia, vt
 attrahat Creatorem? quid tandem est
 tale in rebus humanis, quod tanti, vel
 paris boni sit causa, vt præferri, aut æ-
 quiparari possit Gratiaē Dei? Aut cuius
 tandem rei damnū par esse potest? nam
 fortunarum, honoris, aut voluptatum,
 pro quibus tam facillè sæpe profundi-
 mus Gratiam, aut negligimus certè?
 Imò cum earum rerum iactura lucrum
 afferat Gratiaē, quare non beatos nos re-
 putamus, quando exprobramur in no-
 mine

mine Christi? *Quoniam quod honoris gloria & virtutis Dei, & qui est eius spiritus, super nos requiescit: ut ipse nobis testatur 1. Pet. 4. Negligat sanè quis iacturam Gratiae; pro nihilo ducat summum hoc bonum: at iacturam Sancti Spiritus quis non sentiat? Eritne qui dicat; Apage Spiritus Diuine: centum hinc, à meo corde, milliaribus migra: nolo te retinere in pectore meo: Voluptatem illam, lucrum illud, fauorem illius hominis præhabeo tibi. Nunquid ad eiusmodi verba cælum ac terra sese concuterent? Et eheu tamen quotidie, non vnus, sed quamplurimi, si non verbis hæc dicunt, saltem longè atrocioribus rebus, eandem sibi mentem esse declarant; & violant illum propter pugillum hordei, & fragmen panis, ut interficiant animas suas, spiritu vitali expulso. Ezech. 13.*

Semel dedit Filium suum Deus pro omnibus hominibus, ut cum eis conuersaretur in carne; atque hoc ad certos annos. Et si quotidie dat eundem singulis

lis

lis in Sacramento, non longo tamen tempore moratur in illis. Sed Spiritum Sanctum ita singulis donat, ut semper cum eis, & in eis permaneat, velut in templo, ac dulci habitaculo suo. Quantæ irreuerentiæ fuerit eum expellere, vel contristare, ut abire cogatur? Si quis Sacerdos impius, manibus gerens Corpus Domini, pro eo, ut honorandum exhibeat, ignominiosè abijceret ac proculcaret, quis tam ferus erit, ut non cohorreat, ac totis artibus contremiscat? Neque tamen ullus inferretur Corpori Dominico dolor. At Spiritum Sanctum, tertiam in Sacrosancta Trinitate personam, quæ cum Patre & Filio meritò simul adoratur & conglorificatur, sunt qui verè contristent. Ita enim Apostolus monet *Ephes. 4.* ne id faciant: & addit, quomodo fiat; omni amaritudine, irâ, indignatione, clamore, blasphemiâ. Mundissimus est hic Spiritus: facilè contristatur, & pellitur. Columba olim, coruo insidente corporibus putrescentibus, citò in arcam reuersa est.

Usque

CONSIDERATIO XVI. 117

Vsq̄ue adeò Spiritus Sanctus carnem, omnemque affectionem carnis auersatur, vt scribant SS. Patres, necessarium fuisse, sacratissimam carnem Domini discipulis auferri in celum, vt Spiritum Sanctum possent accipere. *Si enim non abiero, Paraclitus non veniet. Io. 16.* Si affectio erga illam carnem benedictam, vtique non absurda, sed iusto maior, impedire potuit Spiritum Sanctum; qui tamen est Spiritus amoris: quid faciet inconditus amor profanae carnis & sanguinis?

II. *In hoc cognoscimus, quoniam in eo manemus, & ipse in nobis, quoniam de Spiritu suo dedit nobis. 1. Io. 4.* Dulcis hospes animae Spiritus Sanctus, non solus est in homine iusto, sed etiam Deum Patrem, ac Filium secum adducit. Facit enim in Sanctis cum Patre & Filio mansionem, intus vtique, tanquam Deus in templo suo. *Deus Trinitas, Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus veniunt ad nos, dum venimus ad eos.* inquit S. Augustinus. Ita Dominus futurum promisit *Ioan. 14. Si quis diligit.*

diligit me, sermonem meum seruabit, & Pater meus diliget eum, & ad eum uenimus, & mansionem apud eum faciemus. Admiranda potentia Gratia. Desiderat fortè quis uestrum, ait S. Chrysoft. *hom. 27. ad Hebr. gratiam habere imperandi Soli & Lunæ. Sed si consideremus, quod Christus nobis promisit, longè maius est, quàm retrotrahere Solem, aut Lunam.* Ait enim se, cum Patre, venturum ad nos, dominumque Solis, & omnium rerum, mansurum nobiscum. Cui fauori quis compareret illud miraculum Solis? *Quid mihi opus est Sole, & Lunâ, & his miraculis, si ipse omnium Dominus ad me descendat, & apud me firmus maneat, & stabilis?* Et quare hoc faciunt sacrosanctæ Personæ Diuinæ? quid apud nos inueniunt amoenitatis, cur apud nos manere velit infinita Maiestas? qualem paradisum? quod nouum cælum empyrio pulcrius? Gratia, Gratia inquam, est, quæ allicit, & attrahit illos: Gratiam sequuntur: Gratiâ existimant parari se dignum habitata-

CONSIDERATIO XVI. 119

bitaculum eor hominis, quòd priùs
 erat spelunca scelerum, & viperarum
 infernalium. Gratia tale Deo palatium
 adornat, quod placeat ei præ paradiso,
 ac celo. Gratia thalamum Deo, thro-
 numque magnificentiâ diuinâ dignum
 instruit, in quo iucundissimè tres Diui-
 næ Personæ confideant, & conquie-
 scant. O igitur abominanda malitia ho-
 minum, per lethale peccatum eas de
 folio suo pellentium! quis ferat, si quis,
 rege terreno insidente, folium eius
 euerrat, vel conspurcet? quis ausus
 fuisset euertere præsepium Christi, ac
 Diuinum infantem in terram effunde-
 re ante ora bouis, & asini? quid ergo
 meretur, qui certâ fide credit, in corde
 suo residere tres Diuinas personas, &
 eas inde voluntario peccato, quasi luto
 proiecto, ignominiosè expellit?

III. *Vt Societas nostra sit cum Patre, &
 cum Filio eius, IESU Christo. 1. Ioan. 1.*
 Contingit reges terrenos diuertere in
 domicilium alicuius è subditis; non
 protinus tamen ineunt Societatem cum

eo : sed debet is cedere domo sua, neque adit eam rege præfente, nisi trepidè fortè, vt seruiat. Non ita pomposè hospitatur Deus in corde hominis iusti; sed ita, vt ineat societatem cum eo. Societas æqualitatem significat. Quænam hæc dignatio, vt homo fiat socius Dei Patris, & Filij, & Spiritûs Sancti? Ioseph, Daniel, & Mardocheus erant non socij, sed secundi à regibus suis: quæ ingens gloria ipsorum, & populi Hebræi felicitas fuit. Gratia Diuinarum personarum socios facit. Felices, si suam dignitatem agnoscant, & leges societatis istius. Eius Dionysius Carthus, in cit. loc. Ioan. recenset in hunc modum. Socij appellantur, qui libenter sunt simul, & familiariter colloquuntur; separationis quoque sunt impatientes, atque ad specialem unionem aspirant: qui & secreta sua sibi inuicem pandunt; fidelitatem simul conseruant; de mutua iucundantur præsentia; & in actibus suis communicant: quoniam eadem libenter efficiunt. Imò sibi inuicem cooperantur, & mutuò opem impendunt.

dant; & vnus prosperitatem cupit alterius.
 Seruat hæc studiosè Deus cum homine
 iusto, & homo, si rectè consulat sibi,
 cum Deo. Nam studet ei semper ad-
 hære, colloqui familiariter & assiduè:
 separari ab eo non sustinet, sed moli-
 tur ei semper magis vniri: effundit co-
 ram eo totum cor suum: fidelis est ei;
 delectatur eius præsentia: imitatur
 actiones ipsius; cooperatur, & omnia
 sua impendit; neque aliud, quàm eius
 gloriam, & voluntatem impleri desi-
 derat. O quanta est ista, inquit Diony-
 sius, rationalis creaturæ nobilitas, ha-
 bere cum Diuina natura consortium,
 atque cum proprio Creatore societa-
 tem sortiri! Studeamus proinde mo-
 dis prædictis societatem habere cum
 Deo, qui sicut Esau ad Iacob, ita ad iu-
 stum dicit: *Gradiamur simul, erò-*

*que socius itineris tui. Ge-
 nes. 33.*

G

CON